

s minthogy a panaszos által befizetett és visszatéríteni kért 7926 P 53 fill. forgalmi adó a panaszos részvénytársaság olyan bevétele után fizettetett be, melyre nézve panaszos a megbízók utasításához képest tartozott eljárni, az ilyen rendelkezéssel kézhez vett összeg tehát a panaszos részvénytársaság saját bevételének nem tekinthető és így az általános forgalmi adónak tárgyát nem képezheti.

I. Általános forgalmi adójogi szempontból stornirozás akkor forog fenn, amikor az ügylet természetes, törvényi vagy szerződési lebonyolítása folyamán olyan akadály merült fel, amely a feleket az elállásra jogosítja fel; II. nem változtat a stornirozáson az, hogy az áru eladója az árut a visszaadó félnél külön megállapodással kikészítésre otthagya. (Közigazgatási Bíróság 8942/1929. P. szám.) A M. rt. 1926. május 31-én és ugyanaz év július 9-én érkezett beadványai-ban kérte a m. kir. pénzügyigazgatóságot, hogy 684.300.63 svájci franknyi bevétele után lerótt általános forgalmi adó térítessék részére vissza, mert ily értékű árut az 1926. április 3-án létrejött megállapodás alapján az árut megrendelő F.-i textilművek részvénytársaságtól stornirozás folytán vissza kellett vennie.

A panasszal megtámadott határozat a visszatérítés iránti kérést elutasította, mert megállapítása szerint a M. cégtől szállított árut (félkészgyártmányt: molinót) a F.-i részvénytársaság kikészítette és kikészítve adta vissza, tehát stornirozásnak nem tekinthető nyilvánvalólag az lévén az elfoglalt álláspont, hogy stornirozásnál az átvett áru teljesen változatlan állapotban adandó vissza.

Panaszos ezen álláspont helyességét támadja meg, azt vitatván, hogy a stornirozás lehetőségét nem zárja ki az, hogy az eredeti vevő a stornirozott árun külön megállapodás alapján a tényleges visszaadás előtt kikészítési munkateljesítést végez.

A bíróság előrebecsátja, hogy többízben kifejezésre juttatott jogi álláspontja szerint, általános forgalmi adójogi szempontból stornirozás akkor forog fenn, amikor az ügylet természetes, — törvény vagy szerződési kikötés szerinti lebonyolítása folyamán olyan akadály merül fel, amely a feleket törvény, tőzsdei szokás vagy szerződés alapján az elállásra jogosítja fel és amikor ezen jog gyakorlása nem azért következik be, hogy a kínálkozó konjunktura kihasználásával, a forma megtartása mellett lényegileg visszavásárlás történjék.

A bíróság a rendelkezésre álló beszerzett adatokból, levelezés, számlákból és megtartott hatósági vizsgálatból azt állapítja meg, hogy a M. cégtől a F.-i részvénytársaság félkészgyártmányt, molinót vásárolt, ezt részben kikészítette és

áruba bocsátotta. A vevői felszólalására konstatálta, hogy a molinó nem felel meg a kikötött minőségnek és erről 1925. november 28-án kelt levelében a M. céget értesítette és jelezte, hogyha a hibán nem változtat, a lekötött további árut rendelkezésére fogja bocsátani. Az 1925. december 15. és 1926. január 20-iki ellenlevél és levélből az derül ki, hogy a molinóból egy szál hiányzik és a felek keresik a megoldást. M. magasabb árat kér. F. cég megtagadja, ragaszkodik ahhoz, hogy a szállításokat eladó rendelkezésére bocsátja. A felek közt szóbeli tárgyalások folynak, végül a F.-i részvénytársaság 1926. április 3-án kelt levelében, a többszöri megtárgyalás után létrejött megállapodást elismeri akként, hogy a szállított molinó az annakidején átadott mintának nem felel meg, mert ritkább szövésű, ezért a molinó árukat rendelkezésére bocsátja és a M. visszaveszi, egyúttal a F.-i részvénytársaság vállalja, hogy az árut bérben kikészíti.

A fentiek szerint a vételi ügylet lebonyolításának megállapított rendjét az áru minőségi hibája akadályozta és az áru visszaadása, tehát a stornirozásnak indoka ez, viszont semmi adat, ok vagy alap annak feltételezésére, hogy a stornirozás azért történt volna, hogy a M. cég az árut vagy a kikészített árut visszavásárolni akarta volna: nincs, — sőt az összes adatok arra mutatnak, — hogy a felmerült akadályt másként, mint az ügylet stornirozásával a felek elhárítani nem tudták. Nem változtat a stornirozáson az, hogy ezt követőleg külön megállapodással az áru eladója, az árut visszaadó félnek, kikészítésre otthagya, mert ez egy különálló munkateljesítésre vonatkozó jogügylet, amelynél a munkateljesítő a munkateljesítés ellenértéke után forgalmi adóköteles, de a stornirozáson és azon, hogy ez a kapcsolatos második ügylet nem áruszállítás, nem változtat. Nem változtat az sem, hogy utóbb 1926. december 22-én a két cég egymással egyesült, mert a kereskedelmi élet tisztesség és hűségen nyugvó lényege mellett olyan messzemenő gyanura, hogy a stornirozás is ezért történt volna, semmiféle alap nincs

Minthogy pedig a vizsgálat szerint a könyvvizetés adatai a fenti üzleti eseményeket nyomon kísérik, a visszatérítésre az 1921:XXXIX. t.-c. 49. és 55. §-ok alapján kérelmezőnek igénye van.

Bírói árverés esetén a fényüzési forgalmi adóért a vevő egyedül felel, tehát a bírói kiküldöttet az adóért felelőssé tenni nem lehet. (Közigazgatási Bíróság 10.190/1929. P. szám.) Panaszostól a megtámadott fényüzési forgalmi adót azért követelik, mert az 1927. évi október hó 29-én megtartott önkéntes bírói árverésen eladott automobil után a fényüzési forgalmi adót az árverési vevő nem fizette meg, holott neki